

Transtorn de la realitat

Em desperto. Reflexiono sobre la nit passada. Miro la finestra de la meva habitació, i m'hi acosto. M'agrada aquesta finestra. És una finestra de somni, d'aquelles que sobresurten i t'hi pots asseure sense tocar de peus a terra, i córrer les cortines i quedar amagada, sense que se'm vegi des de l'interior. És el meu lloc preferit. M'hi dirigeixo, m'hi assec, però no corro les cortines. M'agrada veure la meva habitació d'hospital, amb el llit desfet, la roba a la cadira, el llibre al terra, una sabata al costat de la porta i l'altra al costat del llit. Em fa sentir que sóc real, que he dormit, que m'he desvestit, que he llegit, que m'he descalçat. El fred de la pedra blanca de la finestra em fa sentir que res d'això és un somni.

Em concentro en el que veig a través de la finestra. Però no noto res, necessito sentir l'aire fred. Necessito escoltar les onades que arriben a la costa. Necessito veure amb els meus propis ulls el despertar del dia. No vull un vidre al meu davant, però sé que si obro la finestra sonarà l'alarma, però cal córrer el risc. Obro la finestra. Una ventada descol·loca els meus cabells. Tanco els ulls. Una forta olor de mar, de sal, m'arriba al nas. Intento agafar tot l'aire que puc.

Al cap d'una estona torno a obrir els ulls i me n'adono que no ha sonat cap alarma. Trec els peus descalços per la finestra i els deixo penjant. Noto pessigolles de l'aire que s'interposa entre els meus dits.

De lluny sento una alarma, i seguidament unes mans que m'agafen i m'aparten de la finestra. Ara sí que estic desperta. Tot això és real. Estava a punt de saltar per la finestra.

sonàmbula